

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 48 Pž-3745/2018-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Tatjane Kujundžić Novak, predsjednice vijeća, Ivica Omazića, suca izvjestitelja i Ivane Mlinarić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja AUTOPRIJEVOZ – SINJ d.o.o., OIB 79427305365, Sinj, Miljenka Buljana 2, kojeg zastupa punomoćnica Radojka Petrović Ivanišević, odvjetnica u Splitu, Ul. Domovinskog rata 29b/IV, protiv tuženika GRAD SINJ, OIB 03210055420, Sinj, kojeg zastupa punomoćnik Davor Lazić, odvjetnik u Zagrebu, Većeslava Holjevcica 40, radi naknade štete u iznosu od 28.485.842,21 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-473/2010 od 17. travnja 2018., u sjednici vijeća održanoj 30. rujna 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-473/2010 od 17. travnja 2018.

II. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 130.000,00 kn.

r i j e š i o j e

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-473/2010 od 17. travnja 2018. u točki I. izreke te u točki II. izreke u dijelu u kojemu je naloženo tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 1.881.875,00 kn.

II. Odbacuje se tužiteljeva žalba kao nedopuštena protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-473/2010 od 17. travnja 2018. u dijelu točke II. izreke u kojemu je

odbijen kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 1.880.625,00 kn.

Obrazloženje

Trgovački sud u Splitu je u odluci poslovni broj P-473/2010 od 17. travnja 2018. presudom odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatom iznosa od 23.209.255,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama, a rješenjem je utvrdio da je tužitelj povukao tužbu u dijelu tužbenog zahtjeva kojim je tražio isplatu iznosa od 5.276.587,21 kn sa zateznim kamatama (točka I. izreke) te je naložio tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 1.881.875,00 kn, dok je odbio kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadom daljnjih troškova parničnog postupka u iznosu od 1.880.625,00 kn (točka II. izreke).

Iz obrazloženja te odluke proizlazi da je tužitelj pokrenuo protiv tuženika ovaj spor radi naknade štete u iznosu od 28.485.842,21 kn koja mu je nastala u vremenskom periodu od 1. srpnja 2005. do 30. lipnja 2007. kao posljedica tuženikova zakašnjenja u ispunjenju obveza iz Ugovora o rekonstruiranju i konsolidaciji tužitelja od 28. veljače 2005.

Prema tvrdnjama tužitelja, tuženik nije ispunio obveze iz Ugovora o rekonstruiranju i konsolidaciji tužitelja od 28. veljače 2005. da donese odluke o povećanju temeljnog kapitala od strane strateškog partnera društva Promet d.o.o. i omogući mu ulazak u vlasničku strukturu tužitelja u primjerenom roku od tri mjeseca od zaključenja ugovora, zbog čega strateški partner društvo Promet d.o.o. kao jedna od ugovornih strana nije dalje dokapitalizirao, tj. povećao temeljni kapital tužitelja unosom autobusa. Stoga je tužitelj radi obavljanja svoje djelatnosti sklopio ugovore o najmu 16 autobusa sa strateškim partnerom društvom Promet d.o.o. i društvom Herc tours d.o.o. Dakle, prema tužiteljevim tvrdnjama šteta se očituje u troškovima najma autobusa tijekom 2005., 2006. i 2007. godine.

Budući da je tužitelj podneskom od 31. ožujka 2014. izričito izjavio da traži da mu tuženik naknadi štetu nastalu kao posljedica troškova učinjenih za najam autobusa u 2005. godini u iznosu od 5.426.000,00 kn, u 2006. godini u iznosu od 10.786.500,00 kn i od 1. siječnja 2007. do 30. lipnja 2007. u iznosu od 5.322.000,00 kn, odnosno u ukupnom iznosu od 21.534.500,00 kn te štetu nastalu kao posljedica učinjenih troškova najma autobusa od Herc tours d.o.o. u iznosu od 1.674.755,00 kn (sveukupno 23.209.255,00 kn), to prvostupanjski sud zaključuje da je tužitelj tim podneskom djelomično povukao tužbu u dijelu zahtjeva kojim je tražio naknadu štete u iznosu od 5.276.587,21 kn. Zato je odlučeno kao u točki I. izreke rješenja.

Što se tiče preostalog zahtjeva za isplatom iznosa od 23.209.255,00 kn, prvostupanjski je sud na temelju provedenog dokaznog postupka zaključio da je on u cijelosti neosnovan.

Naime, strateški partner društvo Promet d.o.o. je na temelju odluke o povećanju temeljnog kapitala od 4. srpnja 2007. u kapital tužitelja unio ulog u pravima, između ostalog i potraživanje dijela neplaćenih računa za obavljene usluge najma autobusa u vremenskom razdoblju od 30. travnja 2006. do 31. ožujka 2007. u iznosu od 11.427.465,07 kn. S obzirom na to da je nakon povećanja temeljnog kapitala tužitelja potraživanje strateškog partnera

društva Promet d.o.o. prestalo i postalo integralni dio imovine tužitelja, prvostupanjski sud zaključuje da tužitelju šteta u ovom iznosu nije nastala jer njegova imovina nije umanjena za iznos od 11.427.465,07 kn troškova najma autobusa.

U odnosu na preostali trošak najma autobusa od strateškog partnera društva Promet d.o.o. nastalog u 2005. godini u iznosu od 5.426.000,00 kn, u 2006. godini u iznosu od 3.768.724,93 kn (ukupno tužbom traženih 10.786.500,00 kn umanjeno za 7.017.775,07 kn unesenih u temeljni kapital tužitelja) i u 2007. godini 912.310,00 kn (ukupno tužbom traženih 5.322.000,00 kn umanjeno za 4.409.690,00 kn unesenih u temeljni kapital tužitelja), prvostupanjski sud uzimajući u obzir sve okolnosti ugovornog odnosa, a posebno činjenicu da je prvenstvena aktivnost u pogledu sazivanja skupštine na kojima je isključivo moguće donositi odluke za provedbu dokapitalizacije tužitelja unosom autobusa strateškog partnera društva Promet d.o.o. (odluke o povećanju temeljnog kapitala) bila na upravi tužitelja, kao i činjenicu da su pregovori tada jedinog člana društva - tuženika i strateškog partnera društva Promet d.o.o. u pogledu donošenja odluke o povećanju temeljnog kapitala bili oduženi zbog opravdanog nepovjerenja tuženika u ispunjenje obveze strateškog partnera, a ispunjenje obveza strateškog partnera je bilo nužna pretpostavka donošenja odluke o povećanju temeljnog kapitala, zaključuje da je tuženik u primjernom roku (a koji je bio determiniran postizanjem sporazuma strateškog partnera kao ulagača i tuženika) ispunio svoje ugovorne obveze pa stoga nije odgovoran za štetu. Pored toga, prvostupanjski sud zaključuje da odgovornost za štetu ne postoji i zbog toga što između postupanja tuženika i štete ne postoji uzročno-posljedična veza. Naime, uprava tužitelja je organ koji je trebao procijeniti svrsishodnost i isplativost sklapanja ugovora o najmu autobusa, a ne tuženik. Uostalom prilikom sklapanja ugovora o najmu uprava ni prokurist nisu djelovali temeljem odluke glavne skupštine niti u pogledu toga s kim će sklopiti ugovor o najmu niti u pogledu toga pod kakvim uvjetima će sklopiti ugovor o najmu, odnosno za koju cijenu, već su uvjeti ugovaranja definirani od strane uprave i prokurista tužitelja te strateškog partnera društva Promet d.o.o.

Glede troškova najma autobusa od društva Herc tours d.o.o. u iznosu od 1.674.755,00 kn prvostupanjski sud utvrđuje kako tužitelj nije dokazao da mu je u tom iznosu nastala šteta. Ovo stoga što tužitelj nije platio naknadu za najam autobusa u iznosu od 1.674.755,00 kn, a koji zaključak proizlazi iz sadržaja presude i rješenja ovog suda poslovni broj P-435/10, a potom i iz sadržaja presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-2657/12 od 22. ožujka 2016. budući da je tužbeni zahtjev društva Herc tours d.o.o. odbijen kao neosnovan.

O troškovima parničnog postupka odlučeno je na temelju odredbe čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP)

Protiv presude i rješenja prvostupanjskog suda tužitelj je podnio pravovremenu žalbu kojom ih pobija u cijelosti zbog bitne povrede postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku, pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U žalbi navodi da je ispunjenje obveza iz Ugovora o rekonstruiranju i konsolidaciji tužitelja od 28. veljače 2005., glede kojih nije ugovoren rok, sukladno odredbi čl. 314. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 53/91, 73/91, 3/94, 111/93, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01; dalje: ZOO) u okolnostima konkretnog slučaja zahtijevalo hitno postupanje u primjerenom roku od tri mjeseca od zaključenja tog

ugovora. Prema tome, smatra da je do 1. srpnja 2005. tuženik trebao omogućiti strateškom partneru društvu Promet d.o.o. dokapitalizaciju tužitelja ulaganjem stvari i prava (autobusa) kako je to određeno Ugovorom o rekonstruiranju i konsolidaciji tužitelja od 28. veljače 2005. donošenjem odluke o povećanju temeljnog kapitala uz prethodno donošenje odluke iz odredbe čl. 3. st. 3. tog ugovora. Za donošenje tih odluka tužitelj smatra da nije bilo potrebno donijeti nikakav naknadni sporazum kako to smatra prvostupanjski sud. Nadalje, smatra da je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da je za donošenje odluka o provedbi dokapitalizacije tužitelja bila potrebna aktivnost uprave tužitelja koja je bila dužna sazvati skupštinu, budući da prema odredbi čl. 442. st. 3. i 4. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj: 111/93, 34/99, 121/99, 52/00 i 118/03; dalje: ZTD) skupštinu društva mogu sazvati i članovi, a tuženik je bio jedini član tužitelja u to vrijeme te je odluke mogao donijeti i bez sazivanja skupštine.

Nadalje, u žalbi navodi da je tuženik opstruirao realizaciju Ugovora o rekonstruiranju i konsolidaciji tužitelja od 28. veljače 2005., za razliku od strateškog partnera društva Promet d.o.o. koji je ispunio svoj dio ugovornih obveza i s tim u vezi u bitnome ponavlja navode iznesene tijekom prvostupanjskog postupka. Dakle, u bitnome odgovornost tuženika vidi u tome što je tuženik, nakon što je Republika Hrvatska 31. ožujka 2005. donijela Odluku kojom je svoje potraživanje prema tužitelju u iznosu od 24.985.077,30 kn pretvorila u udio u kapitalu tužitelja i prijenosu tog udjela na tuženika bez naknade te je 21. travnja 2005. između Republike Hrvatske i tuženika sklopljen Ugovor o pretvaranju potraživanja, tek 23. svibnja 2006. donio Odluku o povećanju temeljnog kapitala ulogom Republike Hrvatske. Nakon toga je trebalo provesti pojednostavnjeno smanjenje temeljnog kapitala tužitelja radi pokrića gubitaka kojim se smanjuje temeljni kapital za 43.418.800,00 kn kako je to ugovoreno, a koju Odluku je tuženik donio tek 26. ožujka 2007. Te odluke morale su prethoditi odluci tuženika o povećanju temeljnog kapitala tužitelja ulogom od strane strateškog partnera društva Promet d.o.o. koju Odluku je tuženik konačno donio tek 4. srpnja 2007., odnosno dvije godine i četiri mjeseca nakon zaključenja Ugovora o rekonstruiranju i konsolidaciji tužitelja od 28. veljače 2005.

Što se tiče troškova najma autobusa u iznosu od 11.427.465,07 kn prema strateškom partneru društvu Promet d.o.o., a koje potraživanje je uneseno u temeljni kapital tužitelja kao ulog u pravima, tužitelj smatra da mu je i na taj način umanjena imovina jer je tužitelj trebao biti dokapitaliziran stvarnim vrijednostima uloga (novcu, stvarima i pravima). U odnosu na trošak najma autobusa od društva Herc tours u iznosu od 1.674.755,00 kn, tužitelj navodi da je točno da je tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan, ali je protiv presude drugostupanjskog suda izjavljena revizija.

Predlaže preinačiti pobijanu presudu i prihvatiti tužbeni zahtjev. Potražuje trošak žalbenog postupka u iznosu od 166.250,00 kn.

U odgovoru na žalbu tuženik je osporio žalbene navode tužitelja smatrajući da je prvostupanjski sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje te pravilno primijenio materijalno pravo. Predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu prvostupanjskog suda. Potražuje trošak žalbenog postupka u iznosu od 130.000,00 kn.

Žalba djelomično nije osnovana, a djelomično nije dopuštena.

Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/90; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, pri tome pazeći i po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a).

Prvostupanjski sud nije počinio niti jednu bitnu povredu odredaba parničnog postupka na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, a poglavito bitnu povredu parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju tužitelj posebno upire u žalbi. Suprotno žalbenim navodima tužitelja, prvostupanjski sud je u obrazloženju pobijane presude dao jasne i valjane razloga zbog čega smatra da tužbeni zahtjev nije osnovan. Stoga pobijana presuda nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati.

Tužitelji žalbeni navodi svode se na osporavanje ocjene dokaza i utvrđenog činjeničnog stanja od strane prvostupanjskog suda, kao i primjenu materijalnog prava, pri čemu tužitelj iznosi vlastitu analizu ocjene provedenih dokaza i kakvo je činjenično stanje trebalo utvrditi te koje je materijalno pravo trebalo primijeniti. Međutim, ovi žalbeni navodi ne mogu se podvesti pod bitnu povredu parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a kao što to nastoji prikazati tužitelj, već se radi o žalbenim razlozima pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava o kojima će biti više riječi u nastavku ove odluke.

Ovaj spor je pokrenut tužbom radi naknade štete u iznosu od 28.485.842,21 kn.

Pravilno je prvostupanjski sud primjenom odredbe čl. 193. st. 2. ZPP-a donio rješenje o djelomičnom povlačenju tužbe za iznos od 5.276.587,21 kn sa zateznim kamatama, s obzirom na to da je tužitelj podneskom od 31. ožujka 2014. smanjio tužbeni zahtjev na iznos od 23.209.255,00 kn i izričito izjavio da za navedeni iznos povlači tužbu. Stoga, ostaje nejasno zbog čega tužitelj osporava rješenje prvostupanjskog suda u tom dijelu, a još k tome ne daje nikakve konkretne razloge. Stoga je na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a odlučeno kao u točki I. izreke rješenja.

Prema tome, predmet ovog žalbenog postupka je naknada štete u iznosu od 23.209.255,00 kn zbog tuženikova zakašnjenja u ispunjenju obveza iz Ugovora o rekonstruiranju i konsolidaciji tužitelja od 28. veljače 2005. (dalje: Ugovor od 28. veljače 2005.).

Šteta se prema tvrdnjama tužitelja sastoji u umanjenju imovine – troškovima najma 16 autobusa u vremenskom periodu od 1. srpnja 2005. do 30. lipnja 2007., a koji broj autobusa bi strateški partner društvo Promet d.o.o. (dalje: strateški partner) unio u temeljni kapital tužitelja sukladno Ugovoru od 28. veljače 2005. da je tuženik u razumnom roku od tri mjeseca od zaključenja tog ugovora ispunio svoje obveze i omogućio strateškom partneru ulazak u vlasničku strukturu tužitelja (dakle, omogućio mu stjecanje poslovnih udjela u temeljnom kapitalu tužitelja razmjerno vrijednosti ulaganja strateškog partnera).

Kako tužitelj potražuje naknadu štete zbog zakašnjenja u ispunjenju obveza iz Ugovora od 28. veljače 2005., dakle ugovornu štetu, to se u ovoj pravnoj stvari primjenjuje samo Zakon o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 3/94, 111/93, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01; dalje: ZOO) sukladno odredbi čl. 1163. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05).

Pravilno je pravno shvaćanje prvostupanjskog suda da bi tužbeni zahtjev bio osnovan moraju kumulativno biti ispunjenje sve pretpostavke za naknadu štete, a to su: 1. postojanje ugovora, 2. povreda ugovora ispunjenjem obveze sa zakašnjenjem, 3. šteta, 4. uzročno posljedična veza između povrede ugovora i nastale štete, 5. protupravnost.

Prema odredbi čl. 115. st. 1. ZOO-a šteta je umanjeno nečije imovine koja se prema činjeničnom supstratu tužbe očituje u troškovima najma autobusa, kao što je prethodno rečeno. Drugim riječima, tužiteljeva imovina je morala biti umanjena plaćanjem najma autobusa u vremenskom periodu od 1. srpnja 2005. do 30. lipnja 2007.

Imajući u vidu navedeno, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je neosnovan tužbeni zahtjev za naknadu štete u iznosu od 11.427.465,07 kn s obzirom na to da je strateški partner na temelju odluke o povećanju temeljnog kapitala od 4. srpnja 2007. u kapital tužitelja unio ulog u pravima, između ostalog i potraživanje dijela neplaćenih računa za obavljene usluge najma autobusa u vremenskom razdoblju od 30. travnja 2006. do 31. ožujka 2007. u iznosu od 11.427.465,07 kn. Prema tome, suprotno žalbenim navodima tužitelja, za taj iznos imovina tužitelja nije umanjena jer najamninu strateškom partneru nije platio, posljedično tome u tom iznosu nije pretrpio štetu.

Jednako tako, tužitelju nije nastala šteta niti glede troškova najma autobusa od Vladimira Hercigonje, vl. obrta Herc tours (a ne društva Herc tours d.o.o. kako navodi prvostupanjski sud, ali se prema ocjeni ovog suda radi o pogrešci u pisanju jer tijekom postupka nije bio dvojbe da se radi upravo o tom potraživanju, a niti se žalbom dovodi u pitanje istovjetnost tog potraživanja) u iznosu od 1.674.755,00 kn, budući da je tužbeni zahtjev radi isplate tog iznosa odbijen kao neosnovan pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-2657/12 od 22. ožujka 2016. Pri tome je nebitno što je protiv te presude Vladimir Hercigonja izjavio reviziju jer do zaključenja glavne rasprave u ovoj parnici nije donesena odluka povodom izjavljene revizije, a još manje da bi tužitelj platio Vladimiru Hercigonji iznos od 1.674.755,00 kn što bit tek imalo za posljedicu umanjeno njegove imovine i nastanak štete. Zbog toga je tužbeni zahtjev pravilno odbijen kao neosnovan i glede iznosa od 1.674.755,00 kn.

U odnosu na preostali iznos troška najma autobusa od strateškog partnera nastalog u 2005. godini u iznosu od 5.426.000,00 kn, u 2006. godini u iznosu od 3.768.724,93 kn (ukupno tužbom traženih 10.786.500,00 kn umanjeno za 7.017.775,07 kn unesenih u temeljni kapital tužitelja) i u 2007. godini 912.310,00 kn (ukupno tužbom traženih 5.322.000,00 kn umanjeno za 4.409.690,00 kn unesenih u temeljni kapital tužitelja), ovaj sud također ocjenjuje da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Prema Ugovoru od 28. veljače 2005. kojeg su sklopili tužitelj, tuženik i strateški partner proizlazi da je cilj ugovora rekonstrukcija i konsolidacija tužitelja – u bitnome

ulaganjem strateškog partnera u tužitelja na način da deblokira njegov račun, reorganizira poslovanje i obnovi vozni park, stanicu za tehnički pregled te autobusni kolodvor. Za uzvrat strateški partner stječe poslovni udio u temeljnom kapitalu tužitelja.

Dinamiku ispunjenja obveza tuženika i strateškog partnera iz Ugovora od 28. veljače 2005. je svaka ugovorna strana tumačila drugačije, a zbog čega je u konačnici došlo do predmetnog spora. Načelno, obveze tuženika bile su donositi odluke o povećanju i smanjenju temeljnog kapitala kako bi omogućio strateškom partneru stjecanje poslovnih udjela u tužitelju u omjerima kako su utvrđeni Ugovorom od 28. veljače 2005. S druge strane, jedna od obveza strateškog partnera bila je obnoviti vozni park tužitelja kupnjom autobusa, i to 11 autobusa, a ne 16 autobusa jer iz Pisma namjere i Programa rekonstruiranja i konsolidacije proizlazi da će strateški partner kupiti šest autobusa u travnju 2005., dva autobusa u travnju 2006. i tri autobusa u prosincu 2006., dok će preostalih pet autobusa u 2007. godini kupiti tužitelj. Spor je nastao zbog toga što tuženik nije u roku koji je tužitelj smatrao razumnim donio odluke kojim bi omogućio strateškom partneru stjecanje poslovnih udjela u temeljnom kapitalu tužitelja sve dok strateški partner ne kupi autobuse (umjesto toga su tužitelj i strateški partner sklopili ugovore o najmu 16 autobusa), dok strateški partner nije htio kupiti autobuse za korist tužitelja sve dok tuženik ne donese odluke koje bi mu omogućile stjecanje poslovnih udjela u temeljnom kapitalu tužitelja.

No, da bi Ugovor od 28. veljače 2005., tj. prava i obveze iz ugovora uopće nastale bilo je potrebno da se ispuni uvjet iz odredbe čl. 3. st. 3. tog ugovora. Predmetnom odredbom rečeno je da su ugovorne strane suglasne da ugovor stupa na snagu pod uvjetom da Vlada Republike Hrvatske donese odluku kojom pretvara svoja ukupno dospjela potraživanja prema društvu u vlasnički udjel tuženika, sa svrhom omogućavanja provedbe ugovora, te da odluku o odgovarajućim novim udjelima u temeljnom kapitalu društva donese Gradsko vijeće Grada Sinja.

Stoga, propisana su dva odgovorna uvjeta u smislu odredbe čl. 74. st. 1. i 2. ZOO-a o kojima ovisi nastanak ugovora: 1. Odluka Vlade Republike Hrvatske kojom pretvara svoja ukupno dospjela potraživanja prema društvu u vlasnički udjel tuženika, a koju odluku je Vlada Republike Hrvatske donijela 25. veljače 2005., te 2. Odluka tuženika o odgovarajućim novim udjelima u temeljnom kapitalu društva koja je prema ocjeni ovog suda uslijedila 23. svibnja 2006. (Odluka tuženika kojom je povećan temeljni kapital tužitelja s iznosa 21.800.000,00 kn novim ulogom od 25.818.000,00 kn na iznos od 47.618.800,00 kn).

Sve do 23. svibnja 2006. kada je ispunjen drugi odgovorni uvjet nisu nastali učinci Ugovora od 28. veljače 2005., odnosno nije postojala obveza tuženika da donosi odluke kojima bi omogućio strateškom partneru stjecanje poslovnih udjela u tužitelju. Dakle, do tog datuma tuženik nije mogao povrijediti ugovorne obveze budući da ugovor nije proizvodio učinke. Drugim riječima, za troškove najma autobusa nastalih do 23. svibnja 2006. ne postoji odgovornost za štetu zbog ispunjenja ugovorne obveze sa zakašnjenjem jer tuženik do tog datuma nije ni imao obvezu donijeti predmetne odluke s obzirom na to da Ugovor od 28. veljače 2005. nije proizvodio učinke.

Odgodni (suspenzivni) uvjet je takav uvjet kojim se učinak pravnog posla odgađa do vremena dok se uvjet ne ispuni ili ne izjalovi: a) ispuni li se uvjet, nastupaju pravni učinci ugovora, što znači da nastaje predviđeni pravni odnos, b) ne ispuni li se uvjet, do učinka

pravnog posla ni ne dolazi. Potrebno je reći da uvjet, iako jest bitan sastojak ugovora kada ga stranke ugovore, nije isto što i ugovorna obveza. Zato, imajući u vidu tvrdnje tužitelja iznesene tijekom postupka, potrebno je napomenuti da tuženik ne može odgovarati za zakašnjenje u ispunjenju odgodnog uvjeta, tj. zbog toga što je Odluku kojom je povećan temeljni kapital tužitelja s iznosa 21.800.000,00 kn novim ulogom od 25.818.000,00 kn na iznos od 47.618.800,00 kn donio tek 23. svibnja 2006. Ugovoreni odgodni uvjet predstavljao je buduću i neizvjesnu činjenicu – volju tuženika za donošenjem odluke nakon koje bi nastali pravni učinci ugovora, na što je potpisom ugovora pristao i tužitelj i strateški partner.

Dakle, prema ocjeni ovog suda razumni rok u kojem je tuženik bio dužan ispuniti svoje ugovorne obveze može se razmatrati od nastanka pravnih učinaka Ugovora od 28. veljače 2005., a to je 23. svibnja 2006., a nikako od njegova sklapanja.

Naime, iz Ugovora od 28. veljače 2005. proizlazi da nisu ugovoreni rokovi u kojima je tuženik bio dužan donositi odluke kojima bi omogućio strateškom partneru stjecanje poslovnih udjela u temeljnom kapitalu tužitelja. Među strankama nije bilo sporno da u smislu odredbe čl. 314. ZOO-a narav obveze i okolnosti konkretnog pravnog posla zahtijevaju stanoviti/razumni rok za ispunjenje ugovora, ali je bilo sporno kada je taj razuman rok protekao.

Cijeneći sadržaj Ugovora od 28. veljače 2005. i sve okolnosti konkretnog pravnog posla ovaj sud zaključuje, jednako kao i prvostupanjski sud, da tuženik nije bio u zakašnjenju s ispunjenjem svoje ugovorne obveze kada je 4. srpnja 2007. donio Odluku kojom je povećan temeljni kapital tužitelja s iznosa od 4.200.000,00 kn unosom novog uloga na iznos od 21.800.000,00 kn nakon čega je omjer udjela u temeljnom kapitalu bio 19% u korist tuženika, a 81% u korist strateškog partnera društva.

No, navedeno iz nešto drugačijih razloga nego to smatra prvostupanjski sud jer je ovaj sud suglasan sa shvaćanjem tužitelja da za donošenje te odluke nije bila potrebna isključiva aktivnost uprave tužitelja koja je bila dužna sazvati skupštinu (koja prema utvrđenju prvostupanjskog suda to nije napravila) budući da u društvu s ograničenom odgovornošću koje ima samo jednog člana koji drži sve udjele u društvu (što je predmetno bio slučaj), taj član može donijeti odluku u bilo kojem obliku i ne mora se pridržavati formalnosti oko sazivanja skupštine, već jedino donesenu odluku mora sastaviti u zapisnik i potpisati ga sukladno odredbi čl. 440. st. 3. ZTD-a. Pored toga, za donošenje takve odluke nije bio potreban nikakav daljnji, novi, sporazum između tuženika i strateškog partnera.

Neovisno o tome, tuženik i dalje nije bio kriv za nastalu štetu tužitelju jer je u okolnostima konkretnog pravnog posla pravovremeno ispunio svoju ugovornu obvezu 4. srpnja 2007. Pravilno prvostupanjski sud zaključuje da je za poduzimanje poslovnog pothvata rekonstrukcije i konsolidacije tužitelja bilo potrebno sinkronizirano djelovanje svih subjekata uključenih u taj proces, a pogotovo sinkronizirano djelovanje tuženika i strateškog partnera koje je moglo biti ostvareno postojanjem uzajamnog povjerenja da će svaka strana ispuniti svoje obveze. Navedeno proizlazi iz odredbi čl. 4. do 7. Ugovora od veljače 2005., kao i Pisma namjere i Programa rekonstrukcije i konsolidacije koje je sastavio strateški partner, a kojima je određena dinamika ispunjenja ugovornih obveza od strane strateškog partnera, a koja prati promjene u stjecaju poslovnih udjela u temeljnom kapitalu tužitelja glede čega je pak tuženik imao obvezu donositi odgovarajuće odluke. Iz tih odredbi proizlazi da bi strateški

partner stekao poslovni udio u temeljnom kapitalu tužitelja, bio je dužan „dokapitalizirati“ tužitelja prvo podmirivanjem svih dospjelih obveza tužitelja u iznosu od 12.606.975,70 kn čime bi izvršio deblokadu njegovih računa na temelju čega bi strateški partner stekao 64,22% udjela, a zatim i „dokapitalizaciju“ isplatom otpremnine prekobrojnim radnicima te ulaganjem autobusa nakon čega bi strateški partner stekao 77,42% udjela u tužitelju.

Slijedom navedenog, prije nego što je tuženik bio dužan donijeti odluku kojom bi omogućio strateškom partneru stjecanje poslovnih udjela u temeljnom kapitalu tužitelja razmjerno njegovom ulaganju u prvom stadiju „dokapitalizacije“, strateški partner je bio dužan nakon što je Ugovor od 28. veljače 2005. proizveo pravne učinke ispunjenjem uvjeta 23. svibnja 2006., podmiriti sve dospjele obveze tužitelja u iznosu od 12.606.975,70 kn. S podmirivanjem obveza tužitelja strateški partner je doduše započeo ranije, no iz dokaza koji se nalaze u spisu predmeta proizlazi da ih strateški partner nije podmirio u potpunosti i na način kako je to bilo ugovoreno (čl. 17. st. 1. u vezi s čl. 307. st. 1. ZOO-a).

Iz Pisma namjere proizlazi da u iznos od 12.606.975,70 kn ulaze dugovanja tužitelja prema dobavljačima i drugim vjerovnicima nastala do Odluke Vlade Republike Hrvatske koje se sastoje od: obveza prema dobavljačima u iznosu od 3.150.268,04 kn, obveza po kreditu prema Splitskoj banci d.d. u iznosu od 5.640.139,97 kn, obveza po kreditu prema Croatia osiguranju d.d. u iznosu od 745.113,35 kn, obveza za cestarine u iznosu od 2.312.653,08 kn, ostalih obveza (članarine, doprinos HGK, vodni doprinos, doprinos za šume, porez na tvrtku i sl.) u iznosu od 758.800,59 kn.

Suprotno ugovorenom, obveze po kreditu prema Croatia osiguranju d.d. u iznosu od 745.113,35 kn nije podmirio strateški partner nego ih je podmirio sam tužitelj putem sredstava iz Ugovora o kreditu koji mu je dao strateški partner. Platiti tuđi dug preuzimanjem ispunjena što je predmetno bilo ugovoreno sukladno odredbi čl. 453. st. 1. ZOO-a nema jednak učinak kao i davanje drugom kredita u svrhu podmirenja duga neovisno o tome je li strateški partner u konačnici potraživao vraćanje kredita od tužitelja. Pored navedenog, strateški partner nije ni podmirio obveze tužitelja prema Županijskim cestama s osnove cestarina, već su se dug s te osnove u iznosu od 2.134.339,38 kn obvezali platiti tužitelj i strateški partner solidarno na temelju Sporazuma od 15. rujna 2014., a da bi u konačnici taj dug preuzelo društvo S.T.P. Promet d.o.o. sukladno Ugovoru o preuzimanju duga od 11. studenog 2015. (oboje potvrđuje sam tužitelj u podnesku od 13. siječnja 2017.). Stoga, neovisno o načinu na koji je podmiren dug prema Croatia osiguranju d.d., iz navedenog i dalje proizlazi da je strateški partner taj koji prvi nije ispunio svoju ugovornu obvezu u cijelosti da podmiri dugovanja tužitelja u iznosu od 12.606.975,70 kn budući da je ostala nepodmirena obveza prema Županijskim cestama s osnove cestarina

Nadalje, iako je prema dinamici ispunjenja ugovornih obveza iz Ugovora od 28. veljače 2005., isplata otpremnina prekobrojnim radnicima tužitelja od strane strateškog partnera trebala uslijediti nakon što tuženik donese odluke kojima bi omogućio strateškom partneru stjecanje poslovnih udjela u tužitelju u omjeru od 64,22%, među strankama je bilo nesporno da je i tu obvezu strateški partner izvršio prijevremeno, i to ne na način kako je bilo ugovoreno. Naime, sam tužitelj u više navrata potvrđuje (primjerice u podnesku od 3. lipnja 2015.) kako je otpremnine radnicima platio tužitelj putem sredstava iz Ugovora o kreditu sklopljenog sa strateškim partnerom.

Imajući u vidu navedeno razumljivo je da je nastalo negativno ozračje i opravdano nepovjerenje tuženika da će strateški partner ispuniti svoje ugovorne obveze u cijelosti, a poglavito kupiti autobuse za korist tužitelja, kako to pravilno zaključuje prvostupanijski sud. U takvim okolnostima, kada je i utvrđeno da strateški partner nije ispunio ugovorne obveze u potpunosti i na način kako je to bilo ugovoreno, tuženik prema ocjeni ovog suda nije bio u zakašnjenju s ispunjenjem svoje obveze koja je trebala uslijediti tek nakon što strateški partner podmiri obveze tužitelja u cijelosti. No, kada ju je tuženik već odlučio ispuniti prije nego je strateški partner podmirio obveze tužitelja u cijelosti, tada je jedino opravdano zaključiti da je to učinio u razumnom roku od kada je Ugovor od 28. veljače 2005. proizveo pravne učinke 23. svibnja 2006., te 4. srpnja 2007. donio Odluku kojom je povećan temeljni kapital tužitelja s iznosa od 4.200.000,00 kn unosom novog uloga na iznos od 21.800.000,00 kn nakon čega je omjer udjela u temeljnom kapitalu bio 19% u korist tuženika, a 81% u korist strateškog partnera društva.

Na kraju, ukazuje se da je ovaj sud u potpunosti suglasan i s ocjenom prvostupanijskog suda da između postupanja tuženika i utužene naknade štete nema uzročno posljedične veze, što je detaljno obrazložio jasnim i valjanim razlozima, a koje žalbenim navodima tužitelj nije uspio osporiti.

Tako prvostupanijski sud pravilno zaključuje da među različitim događajima koji se mogu smatrati uzrocima štete, kao uzrok valja uzeti samo onaj koji je tipičan za postanak određene štete, odnosno onaj koji redovito dovodi do određene štete. To je radnja uprave tužitelja i strateškog partnera kojom je utemeljen odnos najma, a troškovi kojeg su rezultirali gubicima tužitelja. Naime, uprava društva je organ koji je trebao procijeniti svrsishodnost i isplativost takvog ugovaranja, a ne tuženik, dok prilikom sklapanja ugovora o najmu, uprava, ni prokurist tužitelja nisu djelovali na temelju odluke glavne skupštine niti u pogledu toga s kim će sklopiti ugovor o najmu niti u pogledu toga pod kakvim uvjetima će sklopiti ugovor o najmu, odnosno za koju cijenu, već su uvjeti ugovaranja definirani od strane uprave i prokurista tužitelja te strateškog partnera, sve kako to pravilno zaključuje prvostupanijski sud.

Slijedom svega navedenog, kako nisu ispunjene pretpostavke za naknadu štete pravilno je prvostupanijski sud ocijenio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Odluka o troškovima parničnog postupka, koju tužitelj nije osporavao konkretnim žalbenim navodima, pravilna je i zakonita.

Zato je na temelju odredbe čl. 368. ZPP-a, kao i odredbe čl. 373.a ZPP-a odlučeno kao u točki I. izreke ove presude.

Tuženik je zatražio naknadu troška sastava odgovora na žalbu koji je ovaj sud, a s obzirom na sadržaj tog podneska, ocijenio kao trošak koji nije bio potreban za vođenje parnice (čl. 155. st. 1. ZPP-a) pa je odbijen njegov zahtjev za naknadu troška po toj osnovi (točka II. izreke ove presude).

Konačno, ističe se da iz presude proizlazi da je tužitelj u odnosu na točku II. izreke pobijanog rješenja uspio u sporu. Prema odredbi članka 367. ZPP-a, nepravovremenu, nepotpunu ili nedopuštenu žalbu odbacit će drugostupanijski sud, ako to nije učinio prvostupanijski sud. Prema odredbi članka 358. stavka 3. ZPP-a, žalba je nedopuštena ako

žalitelj nema pravnog interesa za podnošenje žalbe. Zato je valjalo odlučiti kao u točki II. izreke rješenja.

Zagreb, 30. rujna 2020.

Predsjednica vijeća
Tatjana Kujundžić Novak

Dokument je elektronički potpisan:
TATJANA KUJUNDŽIĆ
NOVAK

Vrijeme potpisivanja:
19-10-2020
10:42:08

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=KUJUNDŽIĆ NOVAK
G=TATJANA
CN=TATJANA KUJUNDŽIĆ NOVAK

Broj zapisa: **17899-6b7b7**

Kontrolni broj: **0e978-39456-99f57**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=TATJANA KUJUNDŽIĆ NOVAK, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.